

கனவுகளுக்கான இடம் எங்கே இருக்கிறது?

அதங்கோடு அனிவீகுமார்

தமிழகக் கல்விச் சூழலில் கற்றல் செயல்பாட்டில் ஆசிரியர் மையமாக இருந்த காலம் மாறி மாணவன் மைய நிலைக்கு வருவதற்கான எத்தனிப்புகள் முணுமுணுப்புகளுக்கிடையே தொடங்கியிருக்கின்றன. இனிவரும் காலங்களில் மாணவர் மைய கல்வியில் ஆசிரியர் ஒரு ஒருங்கிணைப்பாளராக அல்லது நெறியாளராக (Facilitator) மட்டுமே இருக்க முடியும். தானும் கற்று தன் மாணவர்களையும் கற்றல் செயல்பாட்டில் இணைத்துக் கொள்ளும் ஆசிரியரே நல்லாசிரியராகக் கருதப்படும் சூழல் உருவாக வேண்டும். ஆனால் மரபார்ந்த பார்வையுடைய ஆசிரியர்களுக்கு இந்த மாற்றத்தை உள்வாங்கும் மனநிலை ஏற்படாததில் ஆச்சரியப்பட ஏதுமில்லை. இந்தச் சூழலில் நவீனத் தொழில்நுட்ப சாதனங்களின் வருகையும் பயன்பாடும் ஆசிரியரின் இருப்பைக் கேள்விக்குள்ளாக்கிவிடுமோ என்ற அச்சமும் எழாமலில்லை. ஆசிரியரல்லாத வகுப்பறைகள் நோக்கிய நகர்தல் சாத்தியமா எனும் கேள்விக்குப் பதிலாக Virtual Classroom மற்றும் காணொளிக் காட்சி முறையிலான படிப்பு என்பவை அதிகரித்து வரும் நிலையில் வளர்ந்து வரும் உலகச் சூழலுக்கு ஏற்றவாறு தங்களைப் புதுப்பித்துக் கொள்ளும் ஆசிரியர் மட்டுமே தொடர்ந்து இயங்கும் நிலை விரைவில் உருவாகலாம்.

நேற்றைய ஆசிரியர் மாணவர் உறவு கண்டிப்பையும் அன்பையும் ஆயுதமாகக் கொண்டு மாணவனை தன் நேரடி கண்காணிப்பின் கீழ் எப்போதும் வைத்திருக்கும் குருசிஷ்ய பந்த அடிப்படையிலானதாக இருந்தது. இந்த உறவு படிப்பிற்குப் பிறகும் பொதுவெளியிலும் தொடரும் நீண்ட கால உறவும் கூட. கார்ப்பரேட் மனநிலை இன்றைய ஆசிரிய மாணவர் உறவை வாடிக்கையாளருக்கும் வணிகர்களுக்குமான உறவாக மாற்றிய பின்புலத்தின் நிகழ் அரசியலைப் புரிந்து

கொள்வதன் மூலமாகத்தான் சமகால மாணவனின் மனநிலை நோக்கி நகர முடியும் என்று தோன்றுகிறது. மாணவர்களை வாடிக்கையாளராக மாற்றுவதன் மூலம் இந்த உறவு எவ்வித தார்மீக உறவுமற்ற தற்கால உறவாக உருமாற்றம் பெறும் ஆபத்தும் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது. இந்த மனநிலையில் வளரும் மாணவனை நோக்கித்தான் உலகச் சந்தையில் “உன்னையே நீ விற்க முடியும்” (You Can Sell yourself) என்று அவனை அவனே அண்டமாக உணரும் சாதூர்யமும் நடந்தேறுகிறது. போட்டி நிறைந்த உலகச்சந்தையில் தன் மாணவனை விரைவாகமற்றும் வெற்றிகரமாகவிற்பனையாகும் ஒரு பண்டமாக மாற்றுவது தான் நம் கால ஆசிரியர்களின் சவாலாக இருக்க வேண்டும் என வணிகக் கலாச்சாரம் திரும்பத் திரும்ப வலியுறுத்துகிறது. இந்த பின்னணியில் தான் நூறு விழுக்காடு வெற்றி எனும் கோஷத்தையும், நூறு விழுக்காடு வேலைவாய்ப்பு தரும் படிப்பு எனும் அறிவிப்பையும் விளம்பரங்கள் மூலம் பெரும்பாலான கல்வி நிலையங்கள் முன் வைக்கின்றன.

மதிப்பெண் பெறும் இயந்திரங்களாக மாணவர்களை மாற்றும் சூழலில் மிகவும் மனநெருக்கடிக்குள்ளாகும் ஆசிரியர்களும் மாணவர்களும் தங்களை அறியாமலேயே தங்களுக்கிடையில் எழும்பும் சுவர்களைக் கவனிக்கத் தவறிவிடுகிறார்கள். இன்னும் விரித்துக் கூறுவதானால் போட்டி மாணவர்களுக்கும், மாணவர்களுக்கும் அல்ல. மாறாகக் கோழிப் பண்ணைகளாய் பெருகும் கல்வி நிலையங்களுக்கிடையிலான போட்டி தான் தொடர்ந்து நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது. இத்தகைய போட்டிகளை உருவாக்கும் கல்வி நிலையங்கள் தான் உலகின் அதிகம் விற்பனையாகும் பண்டங்களை (மாணவர்களை) தயாரிப்பவர்களாக இருக்கிறார்கள்.

உடல் மற்றும் உளவியல் சார்ந்த மாற்றங்களை உணரும் பதின்பருவ வயதில் தான் தாங்கள் உலகச் சந்தையில் பண்டமாக மாற்றப்படுகிறோம் என்பதை உணராமலேயே மாணவர்கள் வார்த்தைடுக்கப்படுகிறார்கள். தாங்கள் தேடும் தங்களுக்கான அடையாளங்களைத் தரத் தவறும் சமூகமும் இந்த பண்டமாற்றுதலில் பங்குதாரராக இருப்பதே அவலத்தின் உச்சம். இந்தச் சூழ்நிலைதான் அடையாளச் சிக்கலை (Identify Crisis) உருவாக்கிவிடுவதோடு மன அழுத்தத்தையும் மனச்சிதைவையும் உருவாக்கும் காரணியாகவும் மாறி மாணவனை தனித்துவிடப்பட்டவனாக உணரவும் வைக்கிறது. ஆகவே அகத்தனிமையில் மாணவர்கள் சிக்கித் தவிப்பதற்கு நோய்க்கூறு மிகுந்த நம் சமூக அமைப்பும் ஒரு காரணம் என்பதை மறுக்க முடியாது.

சிறைச்சாலை விதிகளையொத்த விதிமுறைகளைக் கொண்ட விடுதிகளைக் கொண்ட பள்ளிகள் நோக்கி படையெடுக்கும் பெற்றோரும் அடிமைச் சேவை செய்யும்படி பணிக்கப்படும் ஆசிரியப் பெருந்தகைகளும், கல்வியை வியாபாரமாக்கி, கல்வி நிலையங்களை வியாபாரத்தளங்களாக்கி சுவரொட்டிகளில் பல்லிளிக்கும் கல்வி வள்ளல்களும் கொண்ட தனியார் பள்ளி மற்றும் கல்லூரிச் சூழல் செக்குமாட்டு மனநிலை கொண்ட மாணவனைத் தான் உருவாக்கித்தருகிறது. மேலும் தங்களின் வியாபார இலக்கை எட்ட மாணவர்கள் மீது தொடர்ந்து தரப்படும் அழுத்தம் தான் அவனை சமூக வாழ்விலிருந்து அந்நியப்படுத்துவதோடு சிலநேரம் சமூகம் மீது வெறுப்பை விதைக்கவும் செய்கிறது.

தேர்வுகளில் வெற்றி பெற்றோர் மட்டுமே வாழ்க்கையில் வெற்றி பெற முடியும் எனும் மனநிலையை உருவாக்குவதன் மூலம் தேர்வில் தோல்வி அடைவோர் வாழத் தகுதியற்றவராகக் கருதப்படும் நிலையை ஏற்படுத்தி அவர்கள் மனதில் விரக்தி மனப்பான்மையை வளர்த்தெடுக்கும் சூழல் ஆரோக்கியமானதல்ல. தேர்வில் ஏற்படும் தோல்வியைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியாத மாணவர்களால் வாழ்க்கையில் ஏற்படப்போகும் சிக்கல்களுக்கு எப்படி விடை காணமுடியும்? என்பதே நம்முன் நிற்கும் கேள்வியாகும். இப்படி தற்கொலை எண்ணத்தைத் தோற்றுவிக்கும் அல்லது

தற்கொலைக்கு தூண்டும் சமூக அமைப்பிலிருந்து மாணவர்களை விடுவிக்கும் மந்திரச்சாவி எங்கே இருக்கிறது? இந்தச் சூழல் மாறாதிருப்பதில் பெற்றோரின் பங்கும் இல்லாமல் இல்லை.

பெரும்பாலான பெற்றோர்கள் சில குறிப்பிட்ட தனியார் பள்ளி அல்லது கல்லூரிகளில் தங்கள் குழந்தைகள் படிக்கிறார்கள் என்று சுய தம்பட்டம் அடிப்பதற்காகக் குழந்தைகளின் விருப்பங்களை அல்லது கனவுகளைச் சாகடிக்கிறார்கள். குறிப்பாக அரசு அல்லது தனியார் நிறுவனங்களில் உயர் பதவி வகிக்கும் நடுத்தர மற்றும் மேல்தட்டு கனவான்கள் தங்கள் கனவைச் சுமக்கும் கழுதைகளாகத் தங்கள் குழந்தைகளை மாற்றுவது அவர்களின் உளவியல் சிக்கலுக்கு வழிவகை செய்கிறது. முதல் தலைமுறை ஏழை மாணவர்களோ தங்கள் கனவுகள் என்னவென இனம் காண முடியாதபடி சூழம்பித் தவிப்பதோடு தாங்கள் பயிலும் கல்வி நிலையங்களைக் கேளிக்கை கூடாரங்களாக மாற்றித் தங்களை தாங்களே ஏமாற்றி கொண்டிருக்கிறார்களோ எனவும் எண்ணத் தோன்றுகிறது. முன்னர் குறிப்பிடப்பட்டது கனவு சுமக்கும் பிரதி எனில் பின்னது கனவை கண்டடைய முடியாமல் தவிக்கும் பிரதி எனக் கொள்வதில் தவறில்லை.

மாணவர்கள் தங்கள் கனவுகள் வெல்ல அல்லது கனவுகளைக் கண்டடைய ஆசிரியர்களே வழிகாட்டிகளாக இருக்க வேண்டும். ஆனால் உண்மை நிலவரம் முற்றிலும் வேறாக இருக்கிறது. நிர்வாகத்தின் இலக்கை சுமக்கும் படி நிர்வாகிக்கப்படும் ஆசிரியர்களால் எப்படி மாணவர்களின் கனவுகள் வெல்ல திசை காட்ட முடியும்? திசைக்காட்டிகள் எத்திசையைக் காட்ட வேண்டுமென நிர்வாகம் முடிவெடுக்குமெனில், நிர்வாகம் எந்த முடிவெடுக்க வேண்டுமென உலக முதலாளிய சந்தை முடிவெடுக்கும் எனில் கனவுகளுக்கான இடம் எங்கே இருக்கிறது? என்பதே மிகப் பெரிய கேள்வி.

சமூகமானச் சூழலற்ற கல்வி நிலையங்களில் தங்கள் சுதந்திரக் காற்றையே சுவாசிக்க இயலாமல் பணி நெருக்கடி மற்றும் பண நெருக்கடியால் உழலும் ஆசிரியர்களால் எப்படி ஆகச் சிறந்த மாற்றங்களை உருவாக்க முடியும்? சுயசிந்தனையும் சுதந்திரச் சூழலும் இல்லாத வெறும் 'கற்றுச்சொல்லிகளாக' வலம் வரும் ஆசிரியர்களிடம் மாணவர்கள் தங்கள்

வாழ்க்கைக் கனவை எப்படி ஒப்படைப்பது?

எல்லா கல்வி நிலையங்களிலும் அடிமை வாழ்வே சுகபோகமென எண்ணும் ஆசிரியப் பெருந்தகைகள் உண்டு. அரசியல்வாதிகளை மிஞ்சும் அரசியல் செய்யத் தெரிந்தோரும் உண்டு. மாணவர்களை தன் சுயலாபத்திற்காகப் பயன்படுத்தும் ஆசிரியர்களும் உண்டு, இவர்களே இன்றைய 'ஆசிரியப் பெரும்பான்மை' என்பதே நம்மை உலுக்கும் உண்மையாக இருக்கிறது. துறை வல்லுநர்களே ஆசிரியர்களாகக் கோலோச்சிய காலம் மாறி இத்தகைய தன் துறை சார்ந்த அறிவுக் குறைபாடுடையவர்களே இன்று கல்வி நிலையங்களில் பெரும்பான்மையாக இருப்பதால் மாணவர்களின் அறிவு மழுங்கடிக்கப்படுகிறது. இந்த ஆசிரியப் பெரும்பான்மையினரால் எள்ளி நகையாடப்படும் குறைந்த விழுக்காடாக இருப்பதால் புறந்தள்ளப்படும் 'ஆசிரியச் சிறுபான்மையினரே' மாதிரிகளாக ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கவர்களாக இருக்கிறார்கள்.

எண்ணிக்கையே எல்லாவற்றையும் தீர்மானிக்கும் காரணியாக மாறும் நிலையில் 'ஆசிரியச் சிறுபான்மையினரின்'; குரல் அடங்கிய குரலாகவே இருக்கிறது. ஆசிரியப் பெரும்பான்மைக்கு நேரெதிர் திசையில் பயணிக்கும் இவர்கள் தற்சார்பும், சுயசிந்தனையும், பன்முகவாசிப்பும் ஊக்குவிப்புத் திறனும்மிக்கவர்கள், சிறுமை கண்டு சீறும் இவர்கள் பெரும்பான்மையின் கேலிக்குரியவர்கள். இவர்கள் மாணவர்களின் அடையாளச் சிக்கலுக்குத் தீர்வாக இருப்பவர்கள். ஆனால் தீர்வாக ஆகாமல் இருக்கும்படி பார்த்துக்கொள்வதே ஆசிரியப் பெரும்பான்மையின் பெரும்பணியாக இருக்கிறது என்பதே பொதுச் சமூகத்தின் பார்வைக்கு வராத பக்கங்களில் ஒன்றாகும்.

கல்வியின் நோக்கம் வர்க்க வேறுபாடற்ற, சமத்துவ மற்றும் சுய சிந்தனை கொண்ட மாணவர்களை உருவாக்குவதாக இருக்க வேண்டுமென்ற கல்வியாளர்களின் எண்ணம் ஈடேற வேண்டுமானால் ஒரு விழிப்பு நிலை கொண்ட சமூக அமைப்பு கட்டமைக்கப்பட வேண்டும். அது வெறும் வேலைவாய்ப்பை நோக்கமாகக் கொண்ட கல்வியாக இருக்கக் கூடாது. ஏனெனில் வேலைவாய்ப்பை மையமாகக் கொண்டு பத்தாண்டு அல்லது

பதினைந்தாண்டு என சுழற்சி முறையில் மாணவர்கள் கூட்டம் கூட்டமாக சில படிப்புகளைத் தேர்ந்தெடுப்பதும், பின்னர் வேலைவாய்ப்பு குறைவு ஏற்படும்போது அப்படிப்புகளுக்கான மதிப்பிழப்பு ஏற்படுவதும் தொடர் கதையாகிவிட்டது. தற்போது பொறியியல் படிப்புகளுக்கு ஏற்பட்டுள்ள பின்னடைவையும் அதனால் சுயநிதிக் கல்லூரிகளில்; ஆசிரியர்களின் பணி பாதுகாப்பு இன்மையையும் உடனடி விளைவாகக் முன் வைக்கலாம். இந்த இடத்தில் தான் படிப்புத் தேர்வும் வாழ்வின் தேவையும் இணையும் புள்ளியையும் நாம் கண்டடைய வேண்டியிருக்கிறது. வாழ்வின் தேவையே மிக முக்கியமானதாக மாறிவிடும் போது அறம் சார் மதிப்பீடுகளின் வீழ்ச்சி பற்றிய பேச்சுகளைத் தொடங்க வேண்டியிருக்கிறது.

வாழ்வியல் விழுமியங்கள் பற்றிய உரையாடலுக்கான உயிரோட்டமான களமாக வகுப்பறைகள் மாற்றப்பட வேண்டும். தன்னை அழுத்தும் பிரச்சினைகளைப் பற்றி பேசுவதற்கு மாணவர்கள் அனுமதிக்கப்பட வேண்டும். பதின்பருவ மனநிலை மாற்றங்கள் குறித்துப் பேசவும், கலந்துரையாடவும் மனநல ஆலோசகர்கள் பணியமர்த்தப்பட வேண்டும். பிரச்சினைகளை எதிர்கொள்ளவும் சின்னச்சின்ன தயக்கங்களைக் களையவும் வாழ்வின் மீது நம்பிக்கை ஏற்படுத்தவும் பாடம் எனும் குறுகிய எல்லைகளைக் கடந்தும் மாணவர்களிடம் ஆசிரியர்கள் பேச வேண்டும், பிறருக்கு முன் மாதிரியான வாழ்க்கை வாழ அறம் சார் வாழ்க்கை வாழ்ந்த மனிதர்களை அவர்களுக்கு முன்மாதிரிகளாக அடையாளம் காட்ட வேண்டும்.

சமூகப் பொறுப்புகள், தனி நபர் வழிபாடற்ற, பொதுப் பிரச்சினைகளுக்காக உரிமைக் குரல் எழுப்பும் திறன்மிக்க, சனநாயக உணர்வு மிக்க மாணவர்களை உருவாக்கப் பெற்றோர் -ஆசிரியர் மாணவர் கூட்டுறவு வலுப்பெற வேண்டும். வாழ்வின் மீது நம்பிக்கை கொண்ட, பிறருக்கும் வழிகாட்டும் விழிப்புணர்வு பெற்ற மாணவர்களால் மட்டுமே சமூகமும் நாடும் பயன்பெறும் என்பதில் இருவேறு கருத்துகளுக்கு இடமில்லை.

e-mail : athangoduanish@rediffmail.com